

havde faaet et for stort Forskud, det vil sige et Forskud større, end deres Pension vil blive, ikke skulde tilbagebetale Forskellen. Ogsaa dette er blevet drøftet med de sønderjydske Rigsdagsmænd, hvad jeg er meget taknemmelig for, da jeg er af samme Mening som den ærede Ordfører for Venstre, at det vil være umuligt for en Mængde af dem at betale det tilbage. Derimod maa de, hvis Pensioner bliver større end det Forskud, de har faaet, have en Efterbetaling, og dette vil i Særdeleshed være nødvendigt, fordi man ikke alle Steder har overholdt de 250 Kr., som i sin Tid blev fastsat.

Jeg vil gerne spørge den højtærede Statsminister, om der fra Statsministeriet er udgaaet en Meddelelse til de Autoriteter og Institutioner, der har udbetalt dette Forskud, om at nedsætte det med et bestemt Beløb. Jeg har en Liste fra en By liggende for mig, omhandlende 23 gamle Pensionister. De klager over denne Nedsættelse, ikke fordi de ikke er indforstået med, at der, da Tjenestemændenes Lønninger er nedsat i Danmark, maaske er Rimelighed for, at ogsaa deres Pension bliver nedsat i Forhold til Nedsættelsen i Konjunktur- og Dyrtidstillæg; men de synes, at den foretagne Nedsættelse har været for stor. I den By, der er Tale om, er der foretaget en Nedsættelse fra 250 til 150 Kr. om Maaneden, altsaa 100 Kr., og man kan ogsaa nok sige, at det er lidt rigeligt.

Jeg anbefaler altsaa Lovforslaget og kan slutte mig til den Udtalelse, som den ærede Ordfører for Venstre fremsatte, om, at det faar en velvillig og hurtig Behandling.

**Holger Andersen:** Ligesom de foregaaende Talere skal jeg, paa det konservative Folkepartis Vegne, anbefale Lovforslaget til hurtig og velvillig Behandling. Som fremhævet af den højtærede Statsminister ved Fremsættelsen er Lovforslaget fremgaaet af den Traktat mellem Danmark og Tyskland, som vi for nylig har ratificeret, og det tager Sigte paa at føre de enkelte Bestemmelser i denne Traktat ud i Livet ved at omforme dem til dansk Lov.

Lovforslaget vedrører de saakaldte *Gammelpensionister*, altsaa de forhenværende tyske Tjenestemænd, baade Stats-tjenestemænd og saakaldte „mittelbare Staatsbeamten“, den store Kategori af Kredsens og Kommunens Embedsmænd, som var pensioneret den 15. Juni 1920,

derimod ikke de Embedsmænd, der først har faaet Pension efter 15. Juni 1920, da disses Forhold er ordnet ved Loven af 28. Juni 1920 om de tidligere tyske Embedsmænds Retsstilling i de sønderjydske Landsdele. Jeg kan ganske slutte mig til de Udtalelser, der er fremsat af Ordføreren for Venstre (Mads Gram) og Ordføreren for det socialdemokratiske Parti (J. P. Nielsen), men jeg kunde ønske at knytte nogle Bemærkninger til Lovforslagets Enkeltheder. Det glædede mig, at den højtærede Statsminister ved Fremsættelsen udtalte, at det ikke var Hensigten, at noget af de Forskud, der efter Forhandling med de sønderjydske Rigsdagsmænd og Rigsdagens Finansudvalg var udredet til de sønderjydske Pensionister, skulde tilbagebetales, naar de havde været for store; en saadan Tilbagebetaling vilde sikkert ogsaa have voldt disse Mennesker overordentlig store Vanskeligheder.

Den ærede Ordfører for Venstre nævnte en Række Ønsker, som Pensionistforeningen i de sønderjydske Landsdele har fremsat, og som gaar ud over de i Traktaten mellem Danmark og Tyskland indeholdte Bestemmelser, en Række Ønsker, som man vel, i hvert Fald for en Dels Vedkommende, nok maatte kunne imødekomme. Den ærede Ordfører for Venstre sagde, at der i og for sig ikke var Grund til større Forandringer i Lovforslaget, da Traktaten fastsatte Grundbetingelserne for hele dette Spørgsmaals Løsning, men saa dog i de Udtalelser, som han umiddelbart derefter fremsatte, bort fra en principiel Fastholden af denne Opfattelse, der heller ikke vilde svare til den Grundbetragtning, der fra dansk Side er anvendt overfor hele dette store Spørgsmaal under de nu afsluttede dansk-tyske Forhandlinger. Naar vi fra dansk Side stillede os paa den Basis, at man i selve Overenskomsten kun vilde afgøre Spørgsmaalet principielt, skyldes det udelukkende Hensynet til, at man ikke i selve Overenskomsten vilde komme for dybt ind paa Enkeltheder og saaledes binde Lovgivningsmagten alt for stærkt. De Punkter, paa hvilke der maatte kunne gøres Afgørelser til Fordel for den Klasse af danske Statsborgere, som det her drejer sig om, maatte det helst være forbeholdt den danske Lovgivningsmagt at afgøre.

Jeg vil her særlig stærkt understrege, hvad ogsaa den ærede Ordfører for Venstre nævnte, at en Række af disse sønderjydske Pensionister, særlig af de saakaldte „mittelbare Staatsbeamten“ — det gælder først og fremmest om Folkeskolens Lær-